

И на други се облегна,
 С' меденъ ми кавалъ засвири,
 Кавалътъ свири, говори:
 „Ела ми, ела, Караджа,
 Караджа овенъ най-добъръ,
 Подиръ Караджа — Аладжа,
 А подиръ него — Мъркуша,
 А слѣдъ Мъркуша — стадото!...
 Караджа, овенъ най-добъръ,
 Ако ми стадо измамишъ,
 С' вино ще да те напоя,
 С' оризъ ще да те назобя,
 Вълната ще ти обнижа
 С'дребенъ ми, ситенъ маргарецъ...“

Зачу Караджа тѣзъ думи,
 Кръстомъ стадото изходи,
 Па си стадото поведи,
 Отсамъ Дунава доведи...

Турцитѣ турски думаха,
 А Българитѣ — български:
 „Да е билъ Стоянъ хайдутинъ,
 Не би си стадо изучилъ
 На кавалъ да проумява“!...

